

Інформаційні та інноваційні технології в забезпеченні й організації освітнього процесу: тези доповідей і наукових повідомлень учасників ІХ конференції школи педагогічної майстерності Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого. – Харків: Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого, 2015. – 102 с.

© Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого, 2015

ДЕЯКІ СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ЕЛЕКТРОННОЇ ОСВІТИ

На сьогодні актуальним питанням у сфері освіти є можливість застосування сучасних досягнень науково-технічного прогресу в наданні освітніх послуг. У першу чергу, це стосується впровадження та розвитку електронної освіти (e-Learning), під якою розуміється освіта, що базується на використанні інформаційних та телекомунікаційних технологій (web-технологій, Інтернету, інтерактивного телебачення, аудіо- та відеозапису тощо). Незважаючи на очевидні переваги такої освіти, існує ряд проблем, вирішення яких сприяло б більш швидкому та якісному розвитку ринку електронної освіти не тільки в Україні, а й в інших країнах світу.

По-перше, це проблема легітимності електронної освіти як з боку держави, так і роботодавців. У багатьох країнах світу (у тому числі в Україні) досі не визначений законодавчий механізм визнання державою електронної освіти поряд з традиційною очною та заочною. Серед роботодавців та населення також превалює скептичне ставлення до електронної освіти, через велику кількість організацій, що надають недоброякісні освітнянські послуги за допомогою інформаційних технологій. Такі організації не мають належної компетенції та створюються лише для отримання прибутку.

Одним із варіантів вирішення вказаної проблеми в Україні є внесення змін до Закону України “Про вищу освіту” щодо можливості надання вищими навчальними закладами послуг з електронної освіти, а також закріплення процедури отримання свідоцтва/сертифіката особами, що отримали освіту у такий спосіб, та правового значення цього документа. У свою чергу, необхідно покласти обов’язок на Міністерство освіти і науки проведення моніторингу електронної освіти в Україні та надання відповідних ліцензій, якщо такі курси будуть проводити неакредитовані навчальні заклади.

По-друге, важливою є *проблема захисту інтелектуальної власності університету* при наданні електронної освіти. Так, будь-яка особа, що оплатила та отримала доступ до системи електронної освіти, може розповсюдити в мережі Інтернет навчальні

ресурси, тим самим порушити майнові та особисті немайнові права інтелектуальної власності, що належать викладачам та вищому навчальному закладу. У зв'язку з цим може бути порушений механізм комерціалізації електронної освіти та спричинена значна матеріальна шкода організації, що надає такі послуги.

Актуальною також є *проблема недосконалості існуючих на сьогодні освітніх методик та контролю знань студентів, що навчаються в системі електронної освіти*. Методика передачі знань в мережі Інтернет може суттєво відрізнитися від традиційної завдяки своїй інтерактивності. Використання сучасних інформаційних та телекомунікаційних технологій суттєво розширює можливості викладача, але створює нові проблеми. Так, втрачається зв'язок між викладачем і студентом, нівелюється особистість викладача, що в багатьох випадках має ключове значення для навчання. Найгострішою залишається також проблема відсутності дієвих педагогічних підходів до викладання в мережі Інтернет, а більшість електронних курсів на сьогодні являє собою записані відеолекції та тестові завдання для самоконтролю знань. Вказане значно погіршує якість електронної освіти порівняно з традиційною.

Ще однією проблемою є *кадрова*. Підготовка якісних електронних курсів потребує не тільки висококваліфікованих викладачів, що мають значний методологічний досвід викладання та високий рівень професійного мислення, а й на достатньому рівні володіють навичками роботи з електронно-обчислювальною технікою, особливо з програмним забезпеченням, що дозволяє створювати навчальні матеріали. У зв'язку з цим викладачу потрібно не тільки мати високі професійні знання, ентузіазм та потяг до творчості в розробці методики викладання, а й опанувати сучасні інформаційні технології.

Підсумовуючи вищенаведене, слід зазначити, що нами були окреслені лише деякі існуючі на сьогодні проблеми електронної освіти, а їх вирішення сприятиме розвитку ринку електронної освіти в Україні. У цілому, на наш погляд, така освіта – перспективний напрям, який у майбутньому може повністю замінити традиційну систему освіти в світі.